

**Benvolgut Sr. Antoni Soy
Sra. Pallarès, Sr Campistron
Amigues i amics**

En primer lloc, vull donar les gràcies a les persones i entitats organitzadores de l'acte per haver-me convidat a fer-ne la cloenda. La jornada d'economia i empresa familiar és, al nostre poble, la cita anual per discutir i debatre, amb ponents d'alt nivell –com avui ha quedat un cop més demostrat- els reptes de la situació econòmica en general i més en particular de l'empresa. Que la iniciativa sorgeixi de la societat civil local no fa més que augmentar el mèrit de l'esdeveniment, que amb l'edició d'avui ja en porta 7, i que per tant té una clara voluntat de consolidació.

En aquesta breu intervenció voldria fer dues coses: en primer lloc, dimensionar l'impacte de la crisi econòmica sobre la nostra economia local. I en segon lloc, fer un prec a favor de la confiança per superar aquesta situació adversa.

Començo, doncs, fent un breu repàs de com està afectant la crisi al nostre municipi. El creixement de l'atur a Caldes, com a tot arreu, ha estat molt significatiu des del maig del 2008, amb un increment progressiu que ens porta a una xifra actual, a l'octubre de 2009, de 1.247 persones desocupades (14,06%). Al gener de 2008, l'atur era de 561 persones (7,78%), des del maig del 2008 es va començar a enfilars i des d'abril de 2009 ens situem amb lleugeres altes i baixes al voltant de les 1200 persones aturades. Des de gener de 2008 a octubre de 2009

s'han destruït a Caldes 775 llocs de treball i la taxa d'atur ha passat del 7,78% al 14,06%.

Curiosament, l'atur masculí ha estat més elevat que el femení en el període comprès entre el desembre del 2008 i maig del 2009, quan habitualment aquesta dada és la contrària.

La comparativa per taxa de desocupació mostra malgrat tot que actualment Caldes està lleugerament per sota de la taxa de Catalunya i més significativament per sota de la taxa del Vallès Oriental.

Pel que fa a la destrucció d'empreses, cal dir que hem passat de 487 empreses de grandària de fins a 5 treballadors, al primer trimestre del 2008, a 433 en el tercer trimestre del 2009. De 162, entre 6 i 50 treballadors, a 132. I de 14 a 11, entre 51 i 250 treballadors.. Dit d'una altra manera, entre 2008 i 2009 han tancat 87 empreses: 54 empreses de menys de 5 treballadors, 30 entre 6 i 50 treballadors i 3 entre 50 i 250 treballadors. Tot i tenir poques empreses de grandària destacable al nostre municipi, és evident que el tancament d'una d'aquestes empreses implica una gran pèrdua de llocs de treball i per tant un fort impacte en el mercat de treball local.

Des del Servei d'empresa de l'Ajuntament, sabem que al 2009 s'han obert 11 noves empreses amb la creació d'un total de 16 llocs de treball. Es tracta majoritàriament d'autoocupació, situació habitual en períodes de crisi.

D'altra banda, en quant als autònoms, hem passat dels 1.586 del primer trimestre del 2008 als 1.489 del tercer trimestre d'enguany, és a dir, s'han perdut un total de 97 professionals autònoms, sent els sectors de comerç a l'engròs i detall i construcció, aquells on hi treballen major nombre de professionals autònoms, seguits d'indústries manufactureres, i transport i emmagatzematge.

Una altra dada ben significativa de l'impacte social de la crisi és el nombre de persones que reben ajuts d'aliments. Segons les dades dels nostres serveis socials, hem passat de 69 persones l'any 2007 a 223 a l'actualitat.

La crisi, òbviament, també afecta els ingressos de l'Ajuntament i per tant el seu marge d'actuació. Cal fer aquí, però, dos matisos. En primer lloc, Caldes no ha seguit el mateix ritme de voràgine constructiva els darrers anys que en molts altres indrets del país. El nostre poble, tot i que ha crescut considerablement en quant a nombre d'habitants, no ha vist desenvolupat encara bona part del nou planejament urbanístic i per tant l'Ajuntament no ha viscut tant de les rendes relacionades amb el sector de la construcció com altres Ajuntaments del país. Ara bé: tot i que partíem de nivells relativament raonables pel que fa als ingressos relacionats amb l'activitat constructiva, els dos darrers anys, sobretot el 2009, hem patit una davallada considerable d'aquests ingressos. Només un parell de dades en aquest sentit: si la tresoreria municipal va ingressar l'any 2007 720.668,02 euros en concepte d'impost de construccions, les nostres previsions

per al 2009 són de que no arribarem als 300.000 euros (és a dir, hi ha hagut una caiguda de gairebé el 60% en la recaptació). Una davallada similar (del 58%) ha patit la recaptació de la taxa de llicència urbanístiques. La recaptació de l'impost sobre l'increment del valor dels terrenys ha disminuït gairebé el 40%.

En segon lloc, cal dir que la davallada dels ingressos relacionats amb la construcció s'ha vist relativament compensada per l'augment dels ingressos relacionats amb l'IBI (que és, de llarg, el principal impost local), i això ens ha permès tenir fins ara estabilitat i solvència en les finances locals. Com vostès saben, els valors d'aquest impost depenen dels valors del cadastre, i al nostre municipi els nous valors cadastrals, sorgits de la revisió del 2006, varen entrar en vigor el 2007, en ple auge dels valors immobiliaris. Aquests nous valors han comportat un augment mitjà de la recaptació municipal en concepte d'IBI d'aproximadament el 10% els anys 2007, 2008 i 2009. Malgrat tot, de cara a l'any vinent l'augment de la recaptació d'aquest impost serà 0, ja que el govern municipal ha decidit congelar taxes i impostos, amb la voluntat de no perjudicar encara més les rendes familiars, moltes de les quals ja prou tocases per la crisi.

La crisi, per tant, és una realitat severa i tossuda que afecta a moltes activitats i a moltes persones. Hi ha autèntics drames personals i familiars darrera d'una xifra negativa del PIB. No crec, com deia un polític espanyol de primera fila, que la crisi sigui merament una qüestió d'actitud. Darrera d'aquesta crisi, com de totes, hi ha unes causes econòmiques concretes, que

per complexes que siguin es poden identificar, i darrera la solució també hi ha hauria d'haver decisions concretes, decisions que haurien de ser meditates però valentes. Sí que crec, però, que la confiança amb nosaltres mateixos ens hauria d'ajudar a sortir d'aquest forat. La confiança en la força del país, en el talent de les persones i en les institucions. També en les institucions polítiques.

Ja sé que, en les circumstàncies actuals i amb el devesall diari de notícies, fer un discurs en defensa de la política és remar contracorrent. Algú podria dir fins i tot que és remar contra corrent de manera temerària. El que està de moda avui en dia és precisament tot el contrari, banalitzar la política i ridiculitzar els polítics. A peu de carrer, a les tertúlies del cafè, als diaris i a la televisió, tothom competeix per veure qui estén més ràpidament la sospita de corrupció a tothom que té a veure amb la cosa pública. A algú li pot semblar divertit, però això no ens fa cap bé. A ningú. No ens fa cap bé perquè precisament erosiona la confiança que hauríem de tenir com a país.

Evidentment que hi ha polítics que, ells solets, ja s'encarreguen d'empastifar i ridiculitzar la política. Evidentment que hi ha polítics corruptes i estafadors. N'hi ha que fins i tot no han tingut vergonya de dir en veu alta que estan en política per "ferrar-se". Tot això hi és. Seria absurd negar-ho. Com també és absurd creure que tothom que exerceix la política –i això es pot fer de moltes maneres- és un inepte i un aprofitat. En política existeix la corrupció. I tant.

Com en la vida mateixa. O és que a les empreses no hi ha hagut mai casos de corrupció? Els agradaria a vostès, alguns dels quals són empresaris, que sistemàticament els acusessin de corruptes pel fet de ser empresaris? Doncs bé, jo estic tip de sentir els darrers dies que tots els que estem en això de la política som uns lladres i no fem altra cosa que parar la mà. I com a càrrec electe local ja els ben asseguro que això no em fa cap gràcia i m'hi vull rebel·lar en contra. Em fa ràbia veure com n'hi ha que s'aprofiten dels diners públics i dels càrrecs, però també em fa ràbia que una ciutadania massa tendent a la uniformitat i als estereotips ens posi a tots dins del mateix sac.

Qui ha passat per la política local ja sap de què parlo. Fer política local és donar la cara per tot, són hores i hores de feina i de reunions a costa de la família i els amics, caps de setmana inclosos; és anar pel carrer i estar disposat a que qualsevol ciutadà t'aturi per comentar-te qualsevol cosa. És assumir una responsabilitat enorme. I tot això, en comparació amb l'empresa privada, és cosa mal pagada, malgrat que fins a l'últim racó d'aquest país tothom faci demagògia amb els sous dels càrrecs electes.

Però la política també és tenir un projecte pel teu poble i tenir la satisfacció d'anar-lo aplicant de mica en mica. Política és compromís amb el col·lectiu, és intentar donar resposta i trobar solucions malgrat la lleugera "pega" que els recursos sempre són limitats, és lluitar per uns ideals, amb els peus a terra i el cap al cel. I de persones que facin política d'aquesta manera,

creguin-me que també n'hi ha. Amb aquests dos anys i mig que fa que em dedico a la política local, n'he conegut a moltes.

Seria poc equànime no estar d'acord amb l'afirmació que aquests 30 anys de democràcia han estat, des de gairebé tots els punts de vista, un èxit per als nostres pobles, les nostres ciutats i el nostre país. Quanta gent, tres dècades enrere, s'hagués pensat que arribaríem fins aquí? I la política alguna cosa hi haurà tingut a veure amb aquest èxit. Amb aquest i amb altres, com ara l'èxit rotund del projecte europeu des de fa més de 50 anys o el fet de que el darrer daltabaix financer no hagi acabat com el crack del 29. O és que només ens recordem de la política quan les coses van malament?

No estic fent una crida al cofoisme ni al conformisme. La confiança en la política, els primers que l'han erosionat, han estat alguns polítics que n'han traït el seu esperit. Però tenim un problema amb els tòpics i els estereotips, i amb els mitjans de comunicació que espremen aquests tòpics i aquests estereotips per aconseguir un 5% més d'audiència.

És clar que des de les institucions hem de reaccionar contra el desprestigi de la política. Cal fer reformes a favor de la transparència i el rendiment de comptes. Cal fer una nova llei electoral (però que ningú es pensi que una nova llei electoral, per sí sola, acabarà de cop amb la desafecció). Però la millor reacció vindrà amb l'exemple. Amb l'exemple de persones honestes que treballen incansablement i apassionadament, des de la política en el millor sentit de la paraula, per la millora de la

societat. Hem d'exigir rigor i respecte per aquesta política i pels que hi dediquen, honestament, uns anys de la seva vida.

Necessitem aquest respecte i necessitem recuperar la confiança per poder sortir, el més aviat possible, d'aquest espiral de notícies i de realitats econòmiques negatives. Hi ha països que comencen a sortir de la crisi, entre altres factors, perquè han tingut polítics que se l'han jugat i han pres decisions valentes. Penso que, fins ara, no ha estat el cas del nostre país. Però, com que n'hem passades de pitjors i en aquesta terra fa molts anys que nedem contra corrent, tinc la confiança que tothom –polítics, empresaris i treballadors- hi acabarà posant de la seva part per tornar a ser un país sòlid i una terra d'oportunitats. Espero que, quan ens tornem a trobar d'aquí a un any, tinguem encara més motius per la confiança.

Moltes gràcies.

Caldes de Montbui, 19 de novembre de 2009